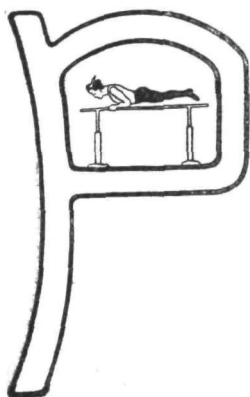

CVETINOMIRSKI:

Maj.

otnik, tu obstoj, obstoj...

Iz vriskajočega, vedrega jutra šumé kakor biserni slapovi skozi sladko majsko ozračje zlati solnčni plameni: pluskoma lijo na jasno polje, na zoreče njive in na dehteče travnike, žubore na belo, za travniki in njivami izza cvetočega sadnega drevja svetlikajočo se vas, dero na zelene, zadaj za vasjo v breg spenjajoče se, smejoče gozdove... Prelepa je ta dolina, ki gre skozi njo moja jutranja pot, ljubka in domača je ta dolinska vas, vsa je ogrnjena v rožnonadahnjene, dišeče krone jablan in hrušk in črešenj... Da si mi pozdravljen, ti kipeči maj, ti toplo majsko solnce, da si mi pozdravljeno!...

Odkod je nenadoma zazvenelo petje? Odkod veselo vriskanje?... Po beli cesti iz vasi stopa prepevaje gruča otrok, dečkov in deklic; na travnike se gredo igrat in trgat cvetic... Svetlozeleni list bukev, ki se vrste na vsaki strani ceste, škrope na otroke, na njihove kodraste glave, na njihova razsmejana lica, na njihove nežne ročice in na njihova preprosta kmetiška oblačilca. Kakor žvrgoleči roj prešernih liščkov se ziblje prepevajoči val vesele dece pod šumečim dežkom padajočih listov; vedno bolj se bližajo iz daljave glasni vriski, vedno bliže mi doni na uho zvočno petje...

Opojni vonj pomladi — maja — me docela omamlja; pozabljena je žalostna sedanost; vse moje nevesele misli je prepletla s svojimi sijajnimi žarki ozarjena preteklost; tako pri srcu mi je ta tuja, radostna deca, ki se mi bliža iz vasi, da bi ji pohitel naproti in jo slovesno pozdravil, tako znano se mi zdi to vriskanje in petje... Potnik, ti stari in mrki, tudi tebi je cvetel in dehtel nekdanj maj, tudi ti si vriskal nekdanj mlad, v krogu brezskrbne mladine plešoč, po domačih, pisanih pomladanskih travnikih... A kje si zdaj, mladost, ti najlepša, kakšno solnce sije še tebi, ti moja mila rojstna vas, ti zibelj moja — nekoč vesela Jagnjenica?... Tako daleč, daleč je zdaj vse...

Izpod košatih bukev je privriskala vaška deca po cesti prav do mene; odtod se širijo na vse strani valujoči, s cvetjem nasejani žametni travniki. In otroci drve s plešočimi, skakajočimi koraki drug za drugim s ceste naravnost na te žametne travnike, ki se penijo v daljavo in v širjavo kakor šumeče morje; šibka otroška telesca se potapljajo do pasu v visoki travi; roke, ozke ročice, plavajo kakor vesla nad mehkiimi cvetovi zvezdičastih rdečih ključnic in žarkih zlatic ter grabijo po modrookih spominščicah in belih marjeticah. Na travnikih so našli otroci svoj drugi dom; od vsepov-

sod kipe iz mladih grl vriski; od tu, od tam, zazvoni zdajpazdaj zvonko-doneč smeh, se izlije v skočno vriskanje, in vriskanje se pretopi sčasoma v glasno petje. Iznad trave vihrajo v toplem južnem vetru pšeničnorumeni kodri deklic, in v laseh se pozibavajo ljubko zavezane pentljice, rdeče in modre in bele...

Cvetice trgajo otroci, se pode semtertja po travnikih, pri tem pa vriskajo in pojo:

Haj, haj, haj,
prekrasen je maj,
žgolevajo ptiči,
prepevajo ptiči...

Zdi se mi, da pojo z otroki vred tudi travniki, da poje z dišavami nasičeni vzduh, da poje sinje obnebje: vse pesmi se harmonično družijo in teko kakor zveneča solnčna reka skozi jasno pomladansko jutro... In žvrgoljenje ptičev, ki se vozijo pod čistim nebom, nad travniki, nad njivami, nad vasjo in nad gozdovi, se izliva dobrodejno v to zvenečo solnčno reko majskega jutra... Pa to zlato nebo! Kakor bršljan po drevju se vijo po njem rahli belkasti oblaki... prebela drobna jagnjeta se paso po sinjih nebeških tratah... V ogledalu neba se ogleduje zemlja; zakaj ta bela, pasoča se jagnjeta niso nič drugega, kakor ravno ti pojoči, veseli krogi otrok, ki skakljajo pred menoj, pred mojimi očmi, po travnikih ter trgajo cvetice...

Ali ti je postalo mehko pri srcu, ti mrki starec? Čemu se ti je orosilo oko, ko gledaš pred seboj to radostno deco?... Maj mojih mladih detinskih let, ki se ne bodo nikdar več povrnila, živo vstaja iz groba davnine: vsega so me opojili mladostni spomini...

Potnik, tu stoj, stoj!...

Anka.

*Naša pridna Anka,
mala neugnanka,
k solncu je hitela,
žarek tam ujela*

*In na cvetnem vrtu
rožic je nabrala,
rožice povila,
z žarkom povezala*

*K mamici vesela
Anka prihitela,
v žaru so veselem
očka ji žarela.*

*„Solnček je opazil,
da mu žarek manjka,
pa se ti v oko je
splazil, moja Anka!“*

Anica vesela:

*„Če sedaj imam ga,
solncu -- bogatinu
več nazaj ne dam ga.“*

Andrej Rapè.